

canescens) het Zandblauwtje (*Jasione montana*), de Zandzegge (*Carex arenaria*) en het Schapengras (*Festuca ovina*) bedekken de bodem met een ijl kleed, aangevuld door een dichte korstmosbegroeiing.

Deze laatste wijst er op, dat het stuifzand althans in dit reservaat reeds jaren lang niet meer actief heeft gestoven.

Alles in aanmerking genomen vormt het natuurgebied een waardevol reservaat te midden van het cultuurland, als vrijwel laatste groeiplaats van de oorspronkelijke levensgemeenschappen. De floristische rijkdom zou groter kunnen zijn, de ontwikkeling van de plantengemeenschappen is desondanks toch van dien aard, dat het reservaat uit een oogpunt van natuurwetenschap bezien zeer de moeite waard is. Vooral de rijke schakering van levensmogelijkheden en de fraaie zónaties en overgangen geven aan het terrein een bijzondere betekenis.

Het ven deed althans in het najaar zijn naam eer aan; gedurende een bezoek in October 1951 werden troepen pleisterende Wilde Eenden waargenomen, die tesamen meer dan 50 stuks telden.

Utrecht, 22 October 1951.

BROEDENDE BUIZERD

Met veel belangstelling lees ik altijd in het Maandblad de verslagen van de vergaderingen. Die zijn tenminste gewoonlijk nog leesbaar voor de eenvoudigen van geest!

Behalve de vaklui, zijn er ook nog eenvoudige stervelingen die houden van de natuur, en die belangstellen in het leven van plant en dier. De schrijver van dit stukske is meer ingesteld op de fauna van ons mooie Limburgse land. In aflevering no. 6 van de vorige jaargang trokken twee bijdragen mijn bijzondere aandacht n.m. over zeldzaam broedende roofvogels in onze streek. Daar zijn dus nog eenzame bossen en plekken, waar de buizerd broedt. Maar ik had niet gedacht, dat een buizerdpaar de moed zou hebben om aan de rand van Heerlen een nest te bouwen, rustig te broeden en jongen groot te brengen.

Ik vernam het van „de lange van Ter Worm”, onder één voorwaarde: „spreek er met niemand over, maar bij mij „woont” een buizerd — en

ik hoop dat geen vogelwacht en geen natuurliefhebber er achter komt.”

Met mijn „Zeiss” gewapend, ben ik er naar toe gefietst, en de boswachter bracht mij bij de plek, een honderd meter achter de ruïne van Eyckholt. In de nabijheid was een loofhut gebouwd ter observatie. Halverwege de hoge Canada staat de horst — ja zo had ik mij altijd het nest van een grote roofvogel gedacht. Vier dikke takken vormen het fundament en het brede wijde nest ziet er sterk en hecht uit. De slimmert heeft overal takken met bladeren rondom aangebracht om zijn burcht maar goed te camoufleren. Zou de roofridder gelezen hebben in de H. Schrift, dat koning David zo zijn versterkte torens met schilden behangen heeft? Onder het nest zoek je vergeefs naar afval; dat zou de aandacht trekken, en daarom draagt hij in zijn machtige klauwen de afgekloven resten ver, ver weg. Zijn oog ziet ver, zijn oor moet scherp zijn, want hoe behoedzaam men ook naderd, je betrapt hem nooit thuis, en hoog, heel hoog in de lucht hoor je zijn pie-oe. Dat is zijn alarmsignaal, zijn waarschuwing voor het kroost, om zich koest te houden. Maar toch komt er een kopje even boven het nest kijken — ook het jong moet zien wat daar beneden gebeurt.

Het schijnt, dat er maar één in het nest zit.

Heeft dit paar er maar één kunnen grootbrengen? Of is dit het resultaat van een tweede legsel, en werden de ouden gestoord — want een vijftig meter verder staat nog een nest, dat thans verlaten is.

Wanneer deze regels gedrukt zijn, is alle gevaar voor het jong al lang geweken — hij is volwassen, en sloeg zijn brede vlerken al uit op de rand van het nest, om hun kracht te beproeven. Over enkele dagen zie ik hem zijn wijde kringen tekenen boven de rustige mooie bossen van Ter Worm.

Hubertus.

ZO JUIST VERSCHENEN:

Publicaties van het Natuurhistorisch Genootschap in Limburg. Reeks V, 1952.

L. Bels: Fifteen years of bat banding in the Netherlands.

Prijs voor leden f 7.00; v. niet-leden f 8.50.

De Publicaties Reeks V zijn verkrijgbaar aan het Natuurhistorisch Museum te Maastricht.